

[Aksel Larsen.]

I de nævnte love er det fastsat, at disse forhøjede afgifter ikke skal indregnes i det lønregulerende pristal, og efter de beregninger, vi fik forelagt dengang af den højtærede finansminister, skulle disse to love om afgiftsforhøjelser tilsammen have bevirket en forhøjelse af det lønregulerende pristal med $1\frac{1}{2}$ point, hvis afgifternes virkning blev indregnet i pristallet. Hvis man ophæver lovene, vil det altså sige, at det lønregulerende pristal stiger med $1\frac{1}{2}$ point.

Samtidig med at man vedtog disse love i juni måned i fjor, vedtog man imidlertid også at ændre loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Denne lov indeholdt den såkaldte tøjsskat, som til dels var blevet afbalanceret ved, at man havde givet sparebeviser. Ved at uddele disse sparebeviser, som før eller senere skulle indløses af staten, opnåede man at kunne undgå en forhøjelse af det lønregulerende pristal med $3\frac{1}{2}$ point. Ved lovændringerne af 14. juni i fjor ophævede man bestemmelsen om sparebeviserne, men for at undgå, at pristallet steg, indførte man en ny bestemmelse om, at virkningen af tøjsskatten ikke skulle indgå i det lønregulerende pristal.

Mit parti gjorde ved den lejlighed opmærksom på den store uretfærdighed, der her blev begået. De arbejdsoverenskomster, der gjaldt på det tidspunkt, var jo vedtaget ikke af arbejderne, men af folketinget, og det var da klart — synes vi — at så kunne folketinget ikke tillade sig i den periode, hvori de arbejderne påtvungne overenskomster var løbende, at forrykke overenskomsternes grundlag ved at undlade at tage visse prisstigninger i betragtning ved pristallets beregning. Det gjorde folketinget ikke desto mindre, og begrundelsen derfor var den samme som for de øvrige indirekte afgiftslove: at man måtte begrænse befolkningens forbrug for at redde valutaen.

Som allerede sagt: valutasituationen er i dag så betydeligt forbedret i forhold til stillingen i juni måned i fjor, at det nævnte argument må være bortfaldet, og da der her er begået en stor uretfærdighed mod lønmodtagerne — arbejdere og tjenestemænd — synes vi, man skal gøre en ende på denne uretfærdighed ved at ophæve

bestemmelsen i loven af 14. juni 1957 om, at tøjsskattens virkninger ikke skal indregnes i det lønregulerende pristal.

Jeg anbefaler disse tre lovforslag til det høje tings bevågenhed og til vedtagelse.

Jeg er ganske klar over, at man kan komme og sige, at når det drejer sig om ophævelse af visse indirekte skattelove, medfører det vanskeligheder, hvis man ophæver dem med ét slag, fordi der ligger en hel del varer ude i detailhandelen, men det kan man jo forhandle om. Hvis man anser det for ubetinget nødvendigt at få en afviklingsordning, vil vi naturligvis ikke modsætte os noget sådant; vi mener blot, at afviklingsperioden må være meget kort.

Vi anbefaler som sagt lovforslagene til vedtagelse.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1, fremsættelsen i tidenden sp. 41).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Ravn: Dette lovforslag om iværksættelse af offentlige arbejder og beskæftigelse af arbejdsløse er, bortset fra nogle redaktionelle ændringer, ligelydende med det lovforslag, det høje ting behandlede i foråret. Jeg kan derfor stort set nøjes med at henvise til de betragtninger, jeg gjorde gældende på det tidspunkt.

Jeg vil dog gerne lige understrege, hvad der er nyt i lovforslaget i forhold til den nugældende lov. Jeg tror, jeg kort kan gøre det i 4 punkter:

1) De to love — den såkaldte lille beskæftigelseslov og beskæftigelsesloven af 1946 — sammenarbejdes til én lov.

2) Administrationen decentraliseres, og bestemmelserne om arbejdstid og henvisning ændres, så de kommer i takt med den øvrige lovgivning og med aftalerne på det øvrige arbejdsmarked.